

στρατιώτης

στρατιώτης, ο, ουσ. [<αρχ. στρατιώτης <στρατιά + κατάλ. -ιώτης], ο στρατιώτης· αυτός που αγωνίζεται με πάθος και αυταπάρνηση για κάποιο σκοπό, για κάποιο υψηλό ιδανικό: «στρατιώτης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων || στρατιώτης της δημοκρατίας || στρατιώτης του Χριστού». Υποκορ. **στρατιωτάκι το**, (βλ. λ.).

- *απλός στρατιώτης*, ο οπλίτης: «υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως απλός στρατιώτης».

- *με παίρνουν στρατιώτη*, καλούμαι να καταταγώ στο στρατό, στρατεύομαι σε ένα από τα τρία όπλα (στρατός ξηράς, ναυτικό, αεροπορία): «τον άλλο μήνα με παίρνουν στρατιώτη». (Τραγούδι: **όταν στρατιώτη με πήραν μου έμαθαν να ζω μοναχός και με ασκήσεις σε λόφους μου δείξαν πώς νάμαι σκληρός**).

- *πάω στρατιώτης*, βλ. φρ. *φεύγω στρατιώτης*.

- *τον έντυσαν στρατιώτη*, παρουσιάστηκε να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία μετά από πρόσκληση από το αρμόδιο στρατιωτικό γραφείο: «πέρασε κιόλας ένας χρόνος απ' τη μέρα που τον έντυσαν στρατιώτη».

- *φεύγω στρατιώτης*, πηγαίνω να καταταγώ στο στρατό για να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία: «τον άλλο μήνα φεύγω στρατιώτης».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας